

Sygnatura akt VII U 971/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Beata Sójka

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 15 grudnia 2020 roku w P.

sprawy z odwołania Sieci Badawczej Ł. – Instytut L. (...)w P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G.

z dnia 14 kwietnia 2020 roku, nr 124

o wydanie interpretacji prawnej

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza za prawidłowe stanowisko przedstawione we wniosku z 19 marca 2020 roku przez przedsiębiorcę Sieć Badawczą Ł. – Instytut L. (...)w P. w zakresie niepodlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym członków Rady Instytutu S. Ł. – Instytutu L. (...) w P. nie będących pracownikami Instytutu (...)– Instytutu L. (...)w P., powołanych do pełnienia funkcji na podstawie ustawy z dnia 21 lutego 2019 roku o Sieci Badawczej Ł., w konsekwencji braku obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia od wypłacanego z tytułu pełnionej funkcji wynagrodzenia, a w przypadku członków zamiejscowych od wypłacanej kwoty stanowiącej zwrot kosztów dojazdu na posiedzenia Rady

B. S.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 kwietnia 2020 r. o nr 124, na podstawie przepisu art. 34 ust. 1 i 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292 t.j. ze zm.) w związku z art. 83d ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 266 t.j. ze zm.), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił Sieci Badawczej Ł. Instytutowi L. (...)w P. wydania interpretacji indywidualnej w sprawie z wniosku tego podmiotu, złożonego w dniu 23 marca 2020 r., dotyczącego problematyki powołania i podlegania ubezpieczeniom społecznym przez członka rady instytutu oraz opłacania składek od wynagrodzenia za udział w posiedzeniach rady instytutu.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ustawa Prawo przedsiębiorców przyznaje prawo uzyskania interpretacji indywidualnej wyłącznie przedsiębiorcom w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 tej ustawy, a więc osobie fizycznej, osobie prawnej, jednostce organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wspólnikowi spółki cywilnej (w zakresie wykonywanej przez niego działalności gospodarczej), wykonującym we własnym imieniu działalność gospodarczą. Tym samym nie każdy płatnik składek jest legitymowany do złożenia wniosku o wydanie interpretacji. Jednocześnie żaden przepis nie wiąże prawa do uzyskania interpretacji z pełnieniem funkcji płatnika składek w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z ustawą z dnia 21 lutego

2019 r. Sieć Badawcza Ł. (Dz. U. z 2019 r. poz. 534), do zadań ustawowych oraz statutowych instytutów badawczych (naukowych) Sieci należy zasadniczo prowadzenie badań naukowych i prac rozwojowych. Podmioty te nie zostały utworzone w celu prowadzenia działalności gospodarczej, rozumianej jako wykonywanie działalności wytwórczej, bankowości, handlowej, usługowej, bądź też działalności zarobkowej, wykonywanej w sposób zorganizowany i ciągły. Przedmiotem działalności wnioskodawcy nie jest zatem prowadzenie działalności gospodarczej w rozumieniu art. 4 ustawy Prawo przedsiębiorców. O prowadzeniu przez wnioskodawcę działalności gospodarczej nie decyduje także rejestracja w rejestrze przedsiębiorców, na co zwracał już uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 lutego 2020 r. sygn. II UK 265/18. Podzielając stanowisko Sądu Najwyższego, organ rentowy wskazał, że działalność gospodarcza co do zasady powinna mieć charakter zarobkowy, czyli stanowić źródło utrzymania przedsiębiorcy, w aspekcie przepisu art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej – aktualnie Prawo przedsiębiorców, za wystarczające należy uznać, aby działalność dawała możliwość uzyskania stałego przychodu. W ocenie ZUS, Sieć Badawcza Ł. – Instytut L. (...) jako wnioskodawca nie jest więc przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy Prawo przedsiębiorców i w konsekwencji należy stwierdzić, że w sprawie brak jest podstaw do wydania interpretacji w trybie art. 34 ustawy. Wnioskodawca nie jest jednakże pozbawiony prawa do uzyskania wyjaśnień ze strony ZUS, służby mu bowiem w tym zakresie prawo do wystąpienia do właściwej terytorialnie jednostki organizacyjnej ZUS z zapytaniem na zasadach ogólnych, regulowanych k.p.a.

Sieć Badawcza Ł. – Instytut L. (...) ((...)) w P. z zachowaniem przepisanej trybu i terminu, wywiódł w piśmie z dnia 12 maja 2020 r. odwołanie od powyższej decyzji, zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej zmianę poprzez uznanie, że odwołujący jest przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292 ze zm.) i orzeczenie co do istoty sprawy, tj. zgodnie z wnioskiem z dnia 23 marca 2020 r.

W uzasadnieniu odwołujący nie zgodził się ze stanowiskiem ZUS, które odmawia przyznania Ł. – (...) statusu przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy Prawo (...). Jakkolwiek podstawą funkcjonowania Ł. – (...) jest ustawa o Sieci Badawczej Ł., to odwołujący nie ogranicza swojej działalności jedynie do zakresu wskazanego przez ZUS, a dodatkowa działalność ma także podstawy ustawowe, o czym mowa w art. 4 ustawy Sieci Badawczej Ł.. Prowadzenia działalności gospodarczej nie należy traktować jako wyodrębnionego przedmiotowo zakresu działalności instytutu (...); może być to bowiem jedna z form realizacji zadań, określonych w ustawie o Sieci Badawczej Ł., jak np. produkcja unikatowej aparatury badawczej i unikatowych materiałów, dokonywanie oceny zgodności, prowadzenie kursów i szkoleń kadr dla gospodarki czy prowadzenie innej działalności związanej z charakterem instytutu (...). Także komercjalizacja wyników badań naukowych i prac rozwojowych poprzez ich sprzedaż, oddanie do użytkowania, najem czy dzierżawę, wiążą się nierozłącznie z prowadzeniem przez instytut (...) działalności gospodarczej. Z treści przepisu art. 28 ustawy o Sieci Badawczej Ł. natomiast wprost wynika, że instytuty (...) mogą pod pewnymi warunkami prowadzić działalność gospodarczą. Podobnie z treści statutu Ł. – (...) wynika, że może on prowadzić działalność gospodarczą w wyodrębnionym zakresie (§4 ust. 3 pkt 5 statutu). W ocenie odwołującego, organ rentowy pobieżnie i wybiórczo przeanalizował zatem treść ustawy o Sieci Badawczej Ł. oraz treść statutu Instytutu. Sieć Badawcza (...) nie tylko bowiem ma prawo prowadzić działalność gospodarczą, ale w rzeczywistości ją prowadzi. Ujęcie przychodów z działalności gospodarczej w planie finansowym na 2020 r., jak również uiszczanie rat podatku od nieruchomości z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w budynkach należących do Ł. – (...) potwierdzają, że odwołujący jest przedsiębiorcą. Przyznanie Ł. – (...) statusu przedsiębiorcy, w rozumieniu przepisów ustawy Prawo przedsiębiorców, uzasadnione jest również z perspektywy historycznej, albowiem Sieć powstała na skutek przekształcenia instytutów badawczych, funkcjonujących w oparciu o ustawę z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych, które w świetle przepisów tej ustawy, miały także prawo prowadzić działalność gospodarczą, wyodrębnioną pod względem finansowym i rachunkowym z działalności podstawowej. Odwołujący podniósł nadto, że jednostki ZUS zajmowały się już analogicznymi sprawami, jak ta zainicjowana przez Ł. – (...). Analogiczny stan faktyczny i prawny był już przedmiotem interpretacji indywidualnej, wydanej w oparciu o art. 34 ust. 1 Prawo przedsiębiorców. Decyzję merytoryczną w tym zakresie wydał w dniu 21 stycznia 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł., co oznacza, że organ rentowy nie miał wątpliwości co do statusu przedsiębiorcy, wnioskującego w tamtej sprawie, tj. Ł. – Instytutu T. (...). Odwołujący podniósł, iż prowadzi działalność gospodarczą, wypełniając jej definicję ustawową w art. 3 Prawa przedsiębiorców, tj. w sposób zorganizowany i ciągły, z wykorzystaniem konkretnych składników

materialnych lub niematerialnych, mającą zarobkowy charakter i we własnym imieniu. Powyższe wskazuje zatem dobitnie, iż wydana przez organ rentowy decyzja jest błędna.

W odpowiedzi na odwołanie, pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie, przeprowadzenie dowodu z akt ubezpieczeniowych, przedłożonych przez pozwanego, nadto o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu repliki, pełnomocnik ZUS co do zasady podtrzymał argumentację, powołaną w zaskarżonej decyzji, przytaczając przy tym argumentację z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławku z dnia 23 stycznia 2017 r. sygn. IV U 762/16, w której odwołującym był szpital publiczny, że nie każdy podmiot prowadzący działalność gospodarczą jest przedsiębiorcą, choć każdy przedsiębiorca jest podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą.

W toku dalszego postępowania, strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2020 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu na podstawie art. 15 zys⁽²⁾ ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r., poz. 374 ze zm.), w związku z art. 46 ust. 21 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-COV-2 (Dz. U. z 2020 r., poz. 875) uznał, że postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w całości i zamknął rozprawę oraz skierował sprawę na posiedzenie niejawne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Sieć Badawcza Ł. została powołana ustawą z dnia 21 lutego 2019 r. o Sieci Badawczej Ł. (Dz.U. z 2009 r. poz. 534). Tworzą ją Centrum Ł., instytuty działające w ramach Sieci, w tym Instytut L. (...).

Ł. - L. (...) w P. wywodzi się z (...) Ośrodka (...) i jest jednostką badawczo-rozwojową, realizującą funkcje polskiego centrum kompetencji w logistyce i e-gospodarce. W dniu 25 października 2001 r. odwołujący został zarejestrowany w Krajowym Rejestrze Sądowym pod nr (...), posługuje się nadto nr NIP (...) i nr REGON (...).

Ł. - Instytut L. (...) działa na podstawie ustawy z dnia 21 lutego 2019 r. o Sieci Badawczej Ł., innych przepisów, odnoszących się do instytutu działającego w ramach Sieci Badawczej Ł. oraz statutu, zatwierdzonego przez Prezesa Centrum Ł. w dniu 19 września 2019 r.

W świetle §4 statutu, podstawowym przedmiotem działalności Instytutu jest realizacja projektów badawczych w ramach celu Sieci, o którym mowa w art. 1 ust. 2 pkt 1 ustawy o Sieci, komercjalizacja, współpraca międzynarodowa w zakresie badań naukowych i prac rozwojowych oraz komercjalizacji. Poza działalnością podstawową, Instytut może realizować projekty badawcze w zakresie badań naukowych i prac rozwojowych innych niż określone w ustawie o Sieci, produkować unikatową aparaturę badawczą i unikatowe materiały, prowadzić działalność metrologiczną, normalizacyjną, certyfikacyjną, w zakresie standaryzacji procesów wspierających rozwój innowacyjności, w zakresie popularyzacji nauki i wiedzy o nowych technologiach, dokonywać oceny zgodności, opracowywać prototypy nowych rozwiązań technologicznych na podstawie projektów badawczych, realizowanych przez podmioty systemu szkolnictwa wyższego i nauki, prowadzić kursy i szkolenia kadr dla gospodarki, prowadzić inną działalność związaną z charakterem Instytutu (...). W ramach przedmiotu działania, na zasadach określonych w ustawie o Sieci, Instytut może prowadzić badania naukowe i prace rozwojowe w dziedzinie pozostałych nauk przyrodniczych i technicznych oraz społecznych i humanistycznych, prowadzić pozostałą działalność profesjonalną, naukową i techniczną. Instytut może także prowadzić inną działalność, niż podstawowa, w zakresie wydawania książek, czasopism i periodyków, działalność wydawniczą, w tym także związaną z oprogramowaniem, doradztwo w zakresie informatyki i zarządzania urządzeniami informatycznymi, działalność usługową w zakresie technologii informatycznych i komputerowych, zarządzania stronami internetowymi (hosting), działalność portali internetowych i pozostałych form, ujętych w §4 ust. 3 pkt 4 statutu. Instytut w myśl §4 ust. 3 pkt 5 statutu może także prowadzić działalność gospodarczą, wyodrębnioną m.in. w zakresie produkcji elementów elektronicznych, produkcji sprzętu (tele)komunikacyjnego, produkcji instrumentów i przyrządów pomiarowych, kontrolnych i nawigacyjnych,

wykonywania instalacji elektrycznych, sprzedaży detalicznej prowadzonej przez domy sprzedaży wysyłkowej lub internet, wynajmu i zarządzania nieruchomościami własnymi lub dzierżawionymi, działalności w zakresie specjalistycznego programowania.

Struktura Instytutu L. (...) przychodów, planowanych do osiągnięcia w 2020 r. w podziale na źródła finansowania kształtowała się następująco: projekty badawcze z konkursów (13.445 zł, 38%), prace B+R, komercjalizacja, inne przychody ze sprzedaży (15.403, 43%), najem (1.700 zł, 5%), dotacje celowe i subwencje oraz odsetki finansowe.

Organami instytutu są dyrektor i rada. Zakres czynności dyrektora instytutu (...) określa przepis art. 24 ustawy o Sieci Badawczej Ł.. Dyrektorem L. (...) jest dr A. K.. Do zadań rady instytutu Sieci w myśl przepisu art. 26 ww. ustawy należy:

1. określanie perspektywicznych kierunków działalności badawczej i wdrożeniowej instytutu (...);
2. uchwalanie statutu instytutu (...);
3. opiniowanie:
  - a. regulaminu organizacyjnego instytutu (...),
  - b. rocznych planów działalności instytutu (...),
  - c. rocznych sprawozdań z działalności instytutu (...),
  - d. projektu podziału zysku netto instytutu (...);
4. wyrażanie opinii w sprawach dotyczących działalności instytutu (...) przedstawionych przez dyrektora albo organy Centrum Ł..

W skład rady instytutu (...) wchodzi nie mniej niż 9 i nie więcej niż 15 członków. Nie więcej niż 40% składu rady instytutu, stanowią jego pracownicy. Pozostali członkowie rady instytutu są powoływani przez Prezesa Centrum Ł., na wniosek dyrektora, spośród osób niebędących pracownikami instytutu (...), wyróżniających się wiedzą i praktycznym dorobkiem w sferze gospodarczej, objętej działalnością instytutu (...) (art. 27 ust. 1 i ust. 2 ustawy). W przypadku Ł. - L. (...), zgodnie z postanowieniami jego statutu, rada instytutu składa się z 9 członków. Sześciu z nich powoływanych jest przez Prezesa Centrum Ł., na wniosek Dyrektora Ł. - L. (...). Pozostałych trzech członków rady to osoby wybrane spośród pracowników Ł. - L. (...).

Członkom rady instytutu (...) z wyłączeniem członków będących pracownikami instytutu (...), przysługuje wynagrodzenie za udział w posiedzeniach rady instytutu (...) w wysokości nieprzekraczającej 10% minimalnego miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego profesora na uczelni publicznej, określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 137 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, a w przypadku członków zamiejscowych - także zwrot kosztów podróży na zasadach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 77⁽⁵⁾ § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (art. 27 ust. 7 ustawy o Sieci).

Zgodnie z §1 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 31 lipca 2019 r. w sprawie wysokości wynagrodzenia przysługującego, członkom rady instytutu, działającego w ramach Sieci Badawczej Ł., wysokość wynagrodzenia, przysługującego członkom rady instytutu, działającego w ramach Sieci Badawczej Ł., niebędącym pracownikami tego instytutu, za udział w posiedzeniach rady tego instytutu, wynosi 400,00 zł.

W piśmie z dnia 19 marca 2020 r. (data wpływu 23 marca 2020 r.) Ł. - L. (...) w P. zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z wnioskiem o wydanie indywidualnej interpretacji, dotyczącej podlegania ubezpieczeniom społecznym przez osoby, będące członkami Rady Sieci Badawczej Ł. - L. (...).

Ł. - L. (...) powziął wątpliwość, czy powołanie przez Prezesa Centrum Ł. na członka Rady Instytutu, stanowi tytuł do objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym i w konsekwencji, czy przysługujące na podstawie ustawy i

rozporządzenia, wynagrodzenie za udział w posiedzeniach Rady Instytutu L. (...), stanowi przychód będący podstawą wymiaru stadek na ubezpieczenia społeczne.

Prezentując swoje stanowisko w powyższej materii, L. (...) wskazał, że zgodnie z treścią ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 266 ze zm.), katalog podmiotów, podlegających obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, został określony w art. 6 tego aktu prawnego. W katalogu tym, który ma charakter zamknięty (osoby niewymienione w tym przepisie nie podlegają ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym) nie są wymienione osoby, będące członkami rady instytutu (...) Ł.. Z tego można wnioskować, że takie osoby nie podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. Zgodnie z art. 27 ust. 2 ustawy o Sieci, członkowie rady instytutu (...), którzy nie są pracownikami instytutu (...), są powoływani przez Prezesa Centrum Ł., na wniosek dyrektora instytutu (...). L. (...) z tą grupą członków rady nie nawiązał równolegle żadnych innych stosunków prawnych takich, jak umowa o pracę, czy umowy cywilnoprawne. Z przywołanego przepisu wynika, że ustawodawca posłużył się w nim sformułowaniem „powołanie”. W ocenie L. (...), nie jest to jednak tożsame z terminem „powołanie”, o którym mowa w art. 68 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz.U. z 2019 r. poz. 1320 ze zm.). W judykaturze przyjmuje się zgodnie, że nawiązanie stosunku pracy z powołania jest możliwe tylko wtedy, gdy przepis odrębny w rozumieniu art. 68 § 1 k.p. (samodzielnie lub w powiązaniu z innymi przepisami) wyraźnie odnosi się do podstawy nawiązania stosunku pracy. Zatem sam przepis kompetencyjny, przewidujący powierzenie określonego stanowiska lub określonej funkcji i odwołanie z tego stanowiska lub funkcji oznacza jedynie powołanie pozorne (organizacyjne) i określa sposób powierzenia stanowiska lub funkcji, a nie powołanie właściwe, wywołujące skutek w postaci powstania stosunku pracy na tej podstawie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2010 r., sygn. akt II UK 296/09, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 maja 2013 r., sygn. akt III AUa 1277/12) Użyty w art. 68 § 1 k.p. zwrot „w przypadkach określonych w odrębnych przepisach” oznacza, że z przepisu przewidującego powołanie, jako sposób obsadzenia stanowiska musi wynikać, iż to właśnie powołanie powoduje powstanie stosunku pracy, określonego w art. 63 § 1 k.p. Zatem powołanie, o którym mowa w tym przepisie, jest aktem o podwójnym charakterze: powierzenia określonej funkcji – prowadzącego do powstania stosunku zależności służbowej, jak też nawiązania stosunku pracy między osobą powołaną a jednostką organizacyjną, w której ma ona objąć stanowisko. Akt powołania może jednak wywoływać tylko ten pierwszy skutek. Oznacza wtedy powierzenie określonego stanowiska w znaczeniu organizacyjnym, nadającym uprawnienia i nakładającym obowiązki związane z objętym stanowiskiem. W ocenie wnioskodawcy zatem, nawiązanie stosunku pracy z powołania jest możliwe tylko wówczas, gdy przepis odrębny - w rozumieniu art. 68 § 1 k.p. - wyraźnie odnosi się do podstawy nawiązania stosunku pracy. Zatem sam przepis kompetencyjny, przewidujący powierzenie określonego stanowiska lub określonej funkcji i odwołanie z tego stanowiska lub funkcji, oznacza jedynie powołanie organizacyjne i określa sposób powierzenia stanowiska lub funkcji, a nie powołanie właściwe, wywołujące skutek w postaci powstania stosunku pracy na tej podstawie. W ocenie wnioskodawcy zatem, w przypadku członków rady instytutu mamy do czynienia z powołaniem pozornym i nie możemy uznać, iż doszło do nawiązania stosunku pracy na podstawie powołania. Bezsprzecznie świadczy o tym także sposób wypłacania wynagrodzenia - wyłącznie za udział w posiedzeniach rady instytutu Sieci i tylko dla członków rady, nie będących pracownikami. Kwota ta jest limitowana ustawowo i ustalona rozporządzeniem. Konstrukcja powołania na członka rady instytutu Sieci, pozostaje w sprzeczności z definicją stosunku pracy, która zakłada ciągłość świadczenia pracy przez pracownika. Również z tej przyczyny nie można więc mówić o powołaniu w rozumieniu art. 68 § 1 k.p.

Członków rady Instytutu L. (...) nie można również potraktować, jako członków rady nadzorczej, objętych obowiązkowym ubezpieczeniem na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 22 oraz art. 13 pkt 17 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Po pierwsze, wykładnia językowa przekonuje, że rada instytutu (...) jest czymś innym niż rada nadzorcza. Po drugie, zakres kompetencji rady nadzorczej (spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółki akcyjnej) w rozumieniu ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeksu spółek handlowych (Dz.U. z 2019 r. poz. 505 z późn. zm.), jest zupełnie inny niż członków rady instytutu (...). Rada nadzorcza spółki z o. o. sprawuje stały nadzór nad działalnością spółki we wszystkich dziedzinach jej działalności (art. 219 § 1 k.s.h.). Rada nadzorcza spółki akcyjnej również sprawuje stały nadzór nad działalnością spółki we wszystkich dziedzinach jej działalności (art. 382 1 k.s.h.). Do kompetencji rady nadzorczej spółki akcyjnej należy również zawieszanie, z ważnych powodów, w czynnościach poszczególnych

lub wszystkich członków zarządu oraz delegowanie członków rady nadzorczej, na okres nie dłuższy niż trzy miesiące, do czasowego wykonywania czynności członków zarządu, którzy zostali odwołani, złożyli rezygnację albo z innych przyczyn nie mogą sprawować swoich czynności. W przypadku niemożności sprawowania czynności przez członka zarządu rada nadzorcza niezwłocznie podejmuje odpowiednie działania w celu dokonania zmiany w składzie zarządu (art. 383 § 1 i 2 k.s.h.). W świetle ustawy o Sieci, rada instytutu (...) ma zupełnie inne kompetencje. Rada instytutu (...) stanowi jedynie organ opiniodawczy dla dyrektora instytutu (...) (art. 27 ustawy o Sieci). Rada instytutu (...) nie posiada kompetencji stanowiących. W zakresie obowiązku uchwalania statutu instytutu (...), dokument nabiera mocy prawnej nie po przyjęciu przez radę instytutu (...), ale po zatwierdzeniu tego dokumentu przez Prezesa Centrum Ł. (art. 36 ust. 2 pkt 1 ustawy o Sieci). Członkowie rady instytutu (...) wykonują określone ustawą obowiązki w oparciu o akt powołania, nie wykonują tych zadań na podstawie umowy zlecenia ani innej umowy o świadczenie usług. Tym samym wynagrodzenie członków rady instytutów (...) za udział w posiedzeniu nie może zostać zakwalifikowane do objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 13 pkt 2 ustawy o systemie społecznym. L. (...) stanął na stanowisku, że w związku z powyższym trudno powiązać przysługujące członkom rady instytutów (...) wynagrodzenie z wykazem przychodów stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, określonych w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych. Przedmiotowe wynagrodzenie nie stanowi przychodu: z wykonywanej osobiście działalności przez osoby należące do składu rady niezależnie od sposobu powołania, łącznie z kosztami uzyskania i kwotą podatku, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (na podstawie art. 18 ust. 4 pkt 10 w związku z art. 4 pkt 9 ustawy systemowej), z umowy zlecenia ani umowy o pracę. Zgodnie z treścią art. 27 ust. 7 ustawy o Sieci, członkom rady instytutu (...) - w przypadku członków zamiejscowych - przysługuje także zwrot kosztów podróży na zasadach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 77⁽⁵⁾ § 2 k.p. Zacytowany przepis odwołuje do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. z 2013 r. poz. 167). W związku z powyższym, kwoty wypłacone członkom rady instytutu (...), tytułem zwrotu poniesionych kosztów za dojazd na posiedzenie rady, traktowane są jako należności z tytułu podróży, odpowiadającej podróży służbowej pracownika. Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. z 2017 r. poz. 1949), podstawy wymiaru składek nie stanowią diety i inne należności z tytułu podróży służbowej pracownika – do wysokości określonej w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju.

Wnioskodawca zauważył, że analogiczny do przedstawionego powyżej stan faktyczny i prawny był już przedmiotem interpretacji indywidualnej, wydanej w oparciu o art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r, poz. 1292, z późn. Zm.). Decyzję w tym zakresie wydał dnia 21 stycznia 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w L. (decyzja nr (...)). Analogia stanu faktycznego i prawnego opisanego powyżej do stanu faktycznego i prawnego, o którym mowa w przywołanej decyzji, wynika z faktu, że wnioskodawcą w przedmiotowym postępowaniu była Sieć Badawcza Ł. - Instytut (...), który podobnie jak Ł. - L. (...), jest instytutem (...) i działa na podstawie przepisów ustawy.

W treści decyzji z dnia 21 stycznia 2020 r. organ wskazał, że przepis art. 6 ust. 1 ustawy systemowej, w którym ustawodawca wskazał wszystkie podmioty objęte obowiązkiem ubezpieczenia emerytalnego i ubezpieczeń rentowych, nie zalicza do ubezpieczonych osób pełniących funkcję członka rady instytutu Sieci pod warunkiem, że funkcja ta nie jest wykonywana w ramach stosunku prawnego, określonego w tym przepisie np.: umowy o pracę, umowy zlecenia czy też innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z ustawą z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 2019 r. poz. 1145 z późn. zm.) stosuje się przepisy dotyczące zlecenia. Organ rentowy stanął na stanowisku, że powołanie w znaczeniu bezumownego powierzenia jedynie określonej funkcji, określonego stanowiska w znaczeniu organizacyjnym i związanych z objętym stanowiskiem uprawnień i obowiązków na podstawie aktu powołania przez właściwy organ administracji państwowej, nie stanowi samoistnego tytułu podlegania ubezpieczeniom. W podsumowaniu przywołanej decyzji czytamy, że w sytuacji przedstawionej we wniosku, pełnienie funkcji członka

rady instytutu (...) na podstawie aktu powołania przez właściwy organ w trybie i na zasadach określonych w art. 27 ustawy, nie stanowi samoistnego tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym. W konsekwencji od wynagrodzeń, które otrzymują członkowie rady instytutu (...), nie będący pracownikami instytutu (...) z tytułu pełnionej funkcji, a w przypadku członków zamiejscowych również od wypłaconej - do wysokości określonej w przepisach rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej kwoty, stanowiącej zwrot kosztów dojazdu do miejsca posiedzenia rady instytutu Sieci, nie zaistnieje obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne. Organ stwierdził również, że w sytuacji przedstawionej we wniosku, do osób powołanych do pełnienia funkcji członka rady instytutu (...), nie znajdują zastosowania przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji tego w sprawie nie znajdują zastosowania regulacje rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Decyzją z dnia 14 kwietnia 2020 r. o nr 124 Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił Sieci Badawczej Ł. - Instytutowi L. (...) wydania interpretacji indywidualnej w sprawie z ww. wniosku z dnia 23 marca 2020 r.

Decyzja ta stanowi przedmiot zaskarżenia w niniejszym postępowaniu.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o dokumenty, zgromadzone w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. o nr (...), nadto dokumenty zgromadzone w toku postępowania (k. 28-34).

Zebrane w sprawie dokumenty, sąd uznał za przydatne dla ustalenia stanu faktycznego w sprawie. Dokumenty te zostały bowiem sporządzone przez uprawnione podmioty w zakresie ich kompetencji. Żadne dokumenty natomiast nie były kwestionowane przez strony, a i sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować je z urzędu. Dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia zawarte w tych dokumentach.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do tego, czy organ rentowy miał podstawy do tego, aby odmówić Sieci Badawczej Ł. – Instytutowi L. (...) w P. wydania interpretacji indywidualnej w sprawie, przedstawionej przez ten Instytut we wniosku z dnia 19 marca 2020 r. uznając, że wnioskodawca nie ma prawa do wystąpienia z takim wnioskiem, albowiem nie ma on statusu przedsiębiorcy i nie prowadzi działalności gospodarczej w rozumieniu art. 4 ustawy Prawo przedsiębiorców.

Zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r., poz. 1292 ze zm.) przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej państwowej jednostki organizacyjnej wnioski o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (interpretacja indywidualna).

Wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzeń przyszłych (art. 34 ust. 2 ustawy Prawo przedsiębiorców).

Przedsiębiorca we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej przedstawia zaistniały stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe oraz własne stanowisko w sprawie (art. 34 ust. 3 ustawy Prawo przedsiębiorców)

Zgodnie z art. 83d ust. 1 i 2 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 266 t.j.), ZUS wydaje interpretacje indywidualne, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców, w zakresie obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym, zasad obliczania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Solidarnościowy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz podstawy wymiaru

tych składek. Interpretacje indywidualne wraz z wnioskiem o wydanie interpretacji, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, Zakład niezwłocznie zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej. Przy tym nie wydaje się interpretacji indywidualnych w zakresie tych elementów stanu faktycznego, które w dniu złożenia wniosku o interpretację, są przedmiotem toczącego się postępowania wyjaśniającego lub kontroli, albo gdy w tym zakresie sprawa została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji ZUS.

Stosownie do przepisu art. 4 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców, przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonująca działalność gospodarczą.

Definicja działalności gospodarczej została zawarta w art. 3 ustawy Prawo przedsiębiorców; działalnością taką jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły.

Do uznania określonej przedmiotowo działalności za działalność gospodarczą konieczne jest łączne zaistnienie trzech jej cech funkcjonalnych: kryterium ekonomicznego; celów zarobkowych; sposobu wykonywania ze względu na organizację i częstotliwość. Działalność gospodarcza charakteryzuje się profesjonalnością, samodzielnością, podporządkowaniem zasadzie racjonalnego gospodarowania, celem zarobkowym, trwałością prowadzenia, wykonywaniem w sposób zorganizowany oraz uczestniczeniem w obrocie gospodarczym. Właściwości cechujące działalność gospodarczą, które powinny występować łącznie to działanie stałe, nieamatorskie, nieokazjonalne, z elementami organizacji, planowania i zawodowości rozumianej jako fachowość, znajomość rzeczy oraz specjalizacja. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 stycznia 2020 r. sygn. III AUa 424/19 oraz wyrok Sadu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 9 lipca 2019 r. sygn. III AUa 858/18).

Kluczowe znaczenie dla zdefiniowania pojęcia przedsiębiorcy ma element funkcjonalny, łączący się z prowadzeniem działalności gospodarczej lub zawodowej. Ustawa Prawo przedsiębiorców wymaga bowiem, aby przedsiębiorca „prowadził” działalność gospodarczą lub zawodową. Samo stwierdzenie „prowadzi działalność” zakłada określony ciąg działań, a nie tylko pojedyncze czynności. Przedsiębiorcą jest więc tylko ten, kto wykonuje czynności powtarzalne i to w taki sposób, że tworzą one pewną całość, a nie stanowią oderwanego świadczenia czy też świadczeń określonych rzeczy lub usług. W ocenie ciągłości, istotny jest zamiar powtarzalności określonych czynności, celem osiągnięcia dochodu. To zamiar powtarzalności w odniesieniu do aktywności (działalności) decyduje o pozytywnym lub negatywnym zaistnieniu przesłanki ciągłości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 sierpnia 2019 r. sygn. III AUa 1312/18).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, biorąc po uwagę stan faktyczny w sprawie, w ocenie sądu – odwołującego Ł. – L. (...) w P. z całą pewnością można uznać za przedsiębiorcę, wykonującego działalność gospodarczą.

Jakkolwiek bezspornie, podstawową działalnością odwołującego, w świetle przepisu art. 3 ustawy z dnia 21 lutego 2019 r. o Sieci Badawczej Ł. (Dz. U. z 2020 r. poz. 2098 t.j.) jest prowadzenie badań naukowych i prac rozwojowych, zgodnie z celem Sieci, to jednakże w art. 4 tej samej ustawy ustawodawca dopuścił inne formy działalności odwołującego pod warunkiem ich zgodności z celem Sieci Badawczej. Przykładem takiej dodatkowej działalności może być zatem działalność produkcyjna, audytorska i usługowa, co znajduje odzwierciedlenie w punktach 1-7 wskazanego artykułu. Co więcej, ustawodawca w art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy o Sieci, wśród zadań odwołującego przewidział oparcie działalności na zasadach rynkowych, tj. komercjalizację. Inaczej rzecz ujmując, jednym z zadań ustawowych odwołującego jest udostępnianie innym podmiotom nowego produktu, metody czy rozwiązania, w celu uzyskania korzyści majątkowych na zasadach rynkowych. Pozostaje to w związku logicznym np. z możliwością produkcji przez odwołującego unikatowej aparatury badawczej czy materiałów, o czym stanowi art. 4 pkt 2 ustawy o Sieci.

Stosownie do przepisu art. 28 ustawy o Sieci Badawczej Ł., odwołujący może prowadzić działalność gospodarczą pod warunkiem, że:

1) nie jest ona finansowana ze środków pochodzących z budżetu państwa;

2) dochód osiągany z jej prowadzenia jest przeznaczany wyłącznie na działalność podstawową Centrum Ł. albo instytutu (...), o której mowa odpowiednio w art. 2 ust. 2 albo art. 3 ust. 2.

Z przyczyn, wynikających z ww. art. 28, na podstawie kolejnego przepisu – art. 29 Centrum Ł. i instytuty (...) wyodrębniają pod względem finansowym i rachunkowym prowadzoną działalność:

- 1) o której mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1 i 3-5 albo art. 3 ust. 2;
- 2) o której mowa w art. 4, niestanowiącą działalności gospodarczej;
- 3) gospodarczą.

Co więcej, odwołujący jest zwolniony z opłat z tytułu użytkowania wieczystego gruntów, stanowiących własność Skarbu Państwa lub gminy, z wyjątkiem części tych gruntów, wykorzystywanej wyłącznie do prowadzenia działalności gospodarczej, co natomiast wynika z przepisu art. 34 ust. 1 ustawy o Sieci.

L. (...) jest nadto zobowiązany do wyodrębniania przychodów z działalności gospodarczej na podstawie art. 63 ust. 2 pkt 1 ustawy o Sieci, co nota bene odwołujący wykazał w stanie faktycznym.

W ocenie sądu, zakres działalności odwołującego, przewidziany w ustawie o Sieci Badawczej Ł., ale też w statucie odwołującego (w szczególności obszary ujęte w §4 ust. 3 pkt 5) wskazuje na to, że odwołujący może łączyć i z powodzeniem łączy cechy instytutu naukowo – badawczego z cechami przedsiębiorcy, realizując w ten sposób zadania, przydzielone mu w ustawie o Sieci. Skutkiem zaś prowadzonej przez odwołującego działalności gospodarczej jest realizowanie obowiązków, wynikających z treści ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1170 ze zm.), m.in. składania właściwemu organowi podatkowemu deklaracji na podatek od nieruchomości na dany rok podatkowy, co odwołujący również wykazał w toku niniejszego postępowania.

Na marginesie już tylko należy wskazać, że aktualny przepis art. 3 ustawy Prawo przedsiębiorców, swoim celem i zakresem odpowiada przepisowi art. 2 obowiązującej do dnia 30 kwietnia 2018 r. ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (por. również brzmienie art. 4 ustawy Prawo przedsiębiorców oraz ustawy o swobodzie działalności gospodarczej). W tym miejscu należy zaś zauważyć, że jak wskazał Sąd Najwyższy z dnia 21 marca 2019 r. sygn. II UK 555/17, instytut badawczy prowadzący w sposób zorganizowany i ciągły „inną działalność” w rozumieniu art. 1 ust. 4 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych, polegającą na wykonywaniu ekspertyz, był przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (w brzmieniu ustalonym jednolitym tekstem: Dz. U. z 2013 r. poz. 672 z późn. zm.) i mógł wystąpić do organu rentowego o pisemną interpretację na podstawie art. 10 tej ustawy. Nadto, instytuty badawcze są przedsiębiorcami w rozumieniu art. 4 ust. 1 u.s.d.g., uprawnionymi do wystąpienia do organu rentowego o pisemną interpretację na podstawie art. 10 tej ustawy. In fine należy zatem już tylko dodać, że instytuty (...) powstały z przekształcenia instytutów badawczych, wskazanych w art. 98 ust.2 ustawy o Sieci Badawczej Ł.. Przed przekształceniem natomiast, instytuty te funkcjonowały w oparciu o przepisy ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1350 ze zm.).

Jako, że odwołujący L. (...) w odwołaniu od zaskarżonej decyzji ZUS z dnia 14 kwietnia 2020 r. domagał się jej zmiany i orzeczenia co do istoty, tj. w zakresie wniosku z dnia 19 marca 2020 r., sąd orzekający w sprawie, po przeanalizowaniu stanu faktycznego i przepisów prawa doszedł do wniosku, że prezentowane przez odwołującego stanowisko w kwestii podlegania ubezpieczeniom społecznym przez osoby, będące członkami Rady Instytut L. (...) jest słuszne i tutejszy sąd w pełni je akceptuje.

Przepis art. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 266 ze zm.) określa krąg osób fizycznych, dla których ubezpieczenia emerytalne i rentowe mają charakter obowiązkowy. Określony tym przepisem katalog osób fizycznych, podlegających obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, jest zamknięty. W katalogu tym nie są wymienione osoby, będące członkami rady instytutu Sieci

Ł.. Jednocześnie brak jest odrębnych przepisów, które na zasadzie odesłania regulowałyby kwestię podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym członków rady Instytutu, jak to się ma np. w sytuacji komorników sądowych (por. art. 28 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji).

Członkowie rady instytutu Sieci, nie będący pracownikami instytutu (...), zgodnie z art. 27 ust. 2 ustawy o Sieci, są powoływani przez Prezesa Centrum Ł., na wniosek dyrektora instytutu (...). Konstrukcja tego przepisu wskazuje na wolę ustawodawcy powierzenia wybranym osobom wyłącznie określonej funkcji i kompetencji, które mogą być łączone z dotychczasowym stosunkiem pracy – jak w przypadku pierwszej grupy pracowników Instytutu. Powołanie osób spoza grona pracowników nie rodzi natomiast nawiązania stosunku pracy, ani cywilnoprawnego, mogącego stanowić tytuł do ubezpieczeń, ma bowiem wyłącznie charakter organizacyjny i nie stanowi także „powołania”, o którym mowa w art. 68 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz.U. z 2019 r. poz. 1320 ze zm.). Powołanie w art. 68 k.p. stanowi bowiem szczególną podstawę nawiązania stosunku pracy.

Prawidłowość powyższego rozumowania potwierdza przewidziany przez ustawodawcę w ustawie o Sieci, sposób wypłacania wynagrodzenia członkom rady Instytutu- wyłącznie za udział w posiedzeniach i tylko dla członków rady, nie będących pracownikami. Kwota ta nie jest zbilansowana rynkowo, nie zależy od kwalifikacji członka rady, ani rozmiaru jego doświadczenia zawodowego, nie jest zależna od wykonanie przez członka Rady żadnego dzieła na jej rzecz, nie jest wynagrodzeniem za świadczenie usług członka Rady na jej rzecz; jest nadto limitowana ustawowo w rozporządzeniu.

Jak słusznie zauważył wnioskodawca, członków rady Instytutu L. (...) nie można również potraktować, jako członków rady nadzorczej, objętych obowiązkowym ubezpieczeniem na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 22 oraz art. 13 pkt 17 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Rada instytutu (...) nie jest bowiem analogicznym organem jak rada nadzorcza i nie posiada analogicznych kompetencji, w szczególności nie sprawuje stałego nadzoru nad działalnością Instytutu na wszystkich płaszczyznach jego działalności i nie ma wpływu na organ zarządzający Instytutu – dyrektora. Rada instytutu (...) stanowi jedynie organ opiniodawczy, pomocniczy dla dyrektora instytutu (...) i nie posiada kompetencji stanowiących. Uchwalony przez taką radę statut instytutu, wymaga bowiem asygnaty Prezesa Centrum Ł..

Z powyższych przyczyn, przewidziane dla członków rady Instytutu wynagrodzenie za udział w posiedzeniach rady, nie stanowi przychodu z działalności wykonywanej osobiście przez członka rady, ani z żadnego innego tytułu: pracowniczego lub cywilnoprawnego. Przysługujący natomiast członkom rady Instytutu zwrot kosztów podróży, odbywa się na zasadach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p., tj. rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. z 2013 r. poz. 167).

Reasumując powyższe, w ocenie sądu fakt powołania na członka rady instytutu, w myśl obowiązujących przepisów prawa ubezpieczeń społecznych, nie stanowi tytułu podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, a przychód uzyskiwany w związku z udziałem w posiedzeniach rady – oskładkowaniu. Argumentacja przytoczona przez odwołującego we wniosku z dnia 19 marca 2020 r. jest zatem zasadna i zasługująca na uwzględnienie.

Z tych przyczyn, sąd doszedł do przekonania, że zaskarżona przez odwołującego decyzja ZUS z dnia 14 kwietnia 2020 r. jest błędna i na podstawie powołanych wyżej przepisów prawa materialnego oraz przepisu art. 477¹⁴§ 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję, orzekając jak w sentencji wyroku.

B. S.